

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

↻ Ümit Yaşar Oğuzcan ↻ Hâce Mehmed Trabzonî ↻ Tacettin Şimşek

↻ M. Nihat Malkoç ↻ Halit Yıldırım ↻ Aslan Avşarbey

↻ Hacı Musa Tuncer ↻ Nurgül Kaynar Yüce ↻ Erol Koca ↻ Bekir Oğuzbaşaran

↻ Mehmet Pektaş ↻ Ercan Sağlam ↻ Mehmet Osmanoğlu

↻ Erdal Noyan ↻ Hikmet Kızıl

↻ Baki Ayhan ↻ Gazi Turaç

59. Sayı Ocak 2023

❖ Ümit Yaşar Oğuzcan

Odunname

Kıymetini yeni yeni anladık
Bağışla bizleri aman ey odun!
Bak, sayende ısınmağa başladık
Sen yoksan halimiz yaman ey odun!

Kim gittiyse; Arap'tan yüz bulmadı
Memlekette damla petrol kalmadı
Umutlar, hayaller gerçek olmadı
Biz olduk sonunda yanan ey odun!

Hem çok boldun hem ucuzdun vaktiyle
Satarlardı seni eşek yüküyle
Daha pahalıma, merhamet eyle
Bari yaza kadar dayan ey odun!

Atmışken vaktiyle seni köşeye
Şimdi muhtaç olduk kuru meşeye
Tutuşup gark ettin bizi neşeye
Minnettar sana bu vatan ey odun!

Alevin, ateşin çabuk bitse de
Oduncu vermeye çok naz etse de
Çıkma sobamızdan yan tüte tüte
Ey biraz kül, biraz duman, ey odun!

Alan katlanmalı zora istersin
Durmadan yanmaya para istersin
O da yetmez, tahta çıra istersin
Yine de makbulsün inan ey odun!

Kurunun yanında yanar yaşın da
Fakir yazdan başlar koşar peşinde
Ayrı bir güzellik var ateşinde
Az gelir sana bu destan ey odun!

❖ Hâce Mehmed Trabzonî

**Der Vaf-ı Hâl-i Perîşân-ı
Refik Benâm-ı Nazire-i Teşvîk**

Fâ'ilâtün fâ'ilâtün fâ'ilâtün fâ'ilün

Keyfimiz dört küşedir teşvik için oldukça şâd
Tam sınırdan verdi YÖKSİS etti bana i'timâd

Topladım her bir puanım buldum onlarca delîl
Ekledim ekran görüntü üç kuruş-çün pür cihâd

Ger bileydim atfa muhtaç olduğın ben önceden
Hep iderdüm bibliyografyada senden istinâd

Sen uluslar arasından hiç çıkarmazsan kitâb
Neylesün YÖK, AHCI endeks, Dergiparkla Sôbiad

Ulusaldan iş çıkar mı ah hocam cânım benim
Nice tebliğ üç puancık tezden atıflar fesâd

Yıl başından yapmalıdır bulmak için otuzı
Ol komisyon bir kûsûrat bile etmez müstezâd

Hâce Mehmed eylesen de zevk ü cünbüş sen bu yıl
Karşı çık teşvik için gel böyle olmaz iktisâd

A ç ı k k a r a*Hayâli Kayalı Hakka Dayalı Dergi*

Yapımcı ❖ Tayyib Atmaca Yönetmen ❖ Mehmet Pektaş

Set Amiri ❖ Halit Yıldırım Afiş ❖ Taner Atmaca

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikara.com e-mektup: acikaradergi@gmail.com

59. Sayı Ocak 2023 ISSN-0106417 (edergi)

• Tacettin Şimşek

Yazmayacağım

Başlığın, benim yaşımdaki kimi okurlara Neşe Karaböcek'in seslendirdiği şarkıyı çağrıştıracığını biliyorum.

Ne diyordu Neşe ablamız Suat Sayın'ın o muhayyer kürdî şarkısında?

*Artık sevmeyeceğim
Bütün kabahat benim
Ne kadar ağlasan boş
Ne kadar yalvarsan boş
Sana dönmeyeceğim.*

*Bitsin artık bu çile
Çekemem bile bile
Sen ne söylersen söyle
Bu hayat geçmez böyle
Sana dönmeyeceğim.*

*Ümitlerimi kırdın
Hayallerimi yıktın
Benim ahımı aldın
Şimdi sen de yalnızsın.*

*Bitsin artık bu çile
Çekemem bile bile
Sen ne söylersen söyle
Bu hayat geçmez böyle
Sana dönmeyeceğim.*

Sevenin sevdiğine sitemini içeren şiir, neden aynı zamanda bir yazarın okuruna yakınmasını da dile getirmesin?

Peki, Necip Fazıl Muhasebe şiirinde ne diyor-du?

*Artık ben ne şairim ne fıkra muharriri
Sadece, beyni zonk zonk sızlayanlardan biri!
Bakmayın tozduğuma meşhur Bâbîâlî'de!
Bulmuşum rahatımı ben de bir tesellide.*

Hadi bir tornistan yapalım. (Argo mu oldu, affedersiniz, düzeltiyorum: Hadi bir parodi yapalım.)

*Artık ben ne şairim ne de oyun yazarı,
Beynim çift çarşısı, yüreğim bit pazarı.
Bakmayın tozduğuma meşhur akademide;
Tayfa bile değilim, yerim yok bu gemide.*

Olmadı mı? Pekâlâ oldu. Her şeyi size beğen-dirmek zorunda mıyım?

Cemal Süreya da "Yazmam daha aşk şiiri." de-mişti. Ben onu diyemem. Çünkü aşk şiiri yazmak ya da yazmamak, karar vermekle olmuyor. Şiir kendini yazdırıyor. Sizi kendi hâlinize bırakmıyor. Korkarım ki tükürdüğünü yalattır insana.

Allah kimsenin sonunu benzetmesin, İtalyan şair Cesare Pavese'nin ölmeden önce günlüğüne düştüğü son nottu: "Non parole, azione. Non scri-verò più." Yani "Sözler değil, eylem. Artık yazma-yacağım."

Ben de öyle. Başlıkta söyledim. Artık yazma-yacağım. Yaşasın söylemsizlik! Ayrıca bende eylem de yok. Öyleyse aynı zamanda yaşasın eylemsizlik!

Ben Tahsin Çiçek. Kırk yıldır yazıyorum. Elde var sıfır.

Hikâyeler, masallar, denemeler, iç karartıcı şiir-ler, bol mesajlı ve aksiyonlu tiyatrolar; ders kitapla-rı; ağırbaşlı yazılar, dipnotlarından bilim fıskıran makaleler yazdım, okkalı bildiriler sundum da ne oldu?

Yahu, dört bin rubai yazmış bir adamım ben. Rekoru 1843 rubai yazan Arif Nihat Asya üstadı-mın elinden söküp almışım. Dümbüllü'nün ka-vuğunun Münir Özkul'a, Ferhan Şensoy'a, Rasim Öztekin'e, sonra da Şevket Çoruh'a geçmesi gibi, rubai kavuğu da en son Bekir Sıtkı Erdoğan'dan bana ulaştı. Dile kolay, dört bin rubai...

Ha, diyeceksiniz ki, nicelik önemli değil, önem-li olan nitelik. İşte burada haklısınız. Peki, yılda yüz kitap okuyan nicelikli okur, on kitap okuyan nitelikli okur mudur? Soğan doğrarken sakız çiğ-nemek göz yaşarmasını önler mi? Her müdür mü-dür müdür? Uçakların niye geri vitesi yoktur?

Nankörlük olmasın. 2016'nın 14 Nisan'ında telefonum çaldı: Şair, bilim adamı, öğretmen, bü-rokrat, nezaket anıtı (merhum) Haydar Ali Diriöz aradı. Şaşırdım. Türk Edebiyatı'nda yayımlanan rubailerim için tebrik etti beni. 93 yaşında koca bir çınar. Nasıl onur duymazsınız? Nasıl elini öpmez-siniz? Hayatımda yazdıklarımın dolaylı aldığım en büyük manevi ödül budur. Uluslararası yarış-malarda birincilikler de kazandım ama emin olun, bu ödül bambaşka.

Bilimsel yazılara hakemler bile göz atmıyor, şiiri herkes yazıyor ama kimse okumuyor, tiyatroya kimse dönüp bakmıyor vesaire vesaire diye düşündüğüm için geçen yıl bir de mizahi hikâyeler yazdım dedim. İyi ki demişim.

Salgın döneminde kendime terapi uygulamış olacaktım. Bir iki üç derken, mizahi hikâyelerin sayısı yüzü geçti. Tamam da, mirim, bunları bir yerlerde paylaşma açmak gerekmiyor mu? Bakalım doğru yolda mıyız?

Evet, yazmak iyi de, bunları nerede yayımlatacağız? Bizim ağır başlı dergilerimiz mizahı ciddiye almaz ki. Oysa mizah çok ciddi iştir ve zannedildiği gibi kolay da değildir.

İyi ki Yol ve Medeniyet dergisi var. Yayın yönetmeni Zübeyir İntak, derginin sayfalarını açtı bana ve birkaç mizahi hikâyemi yayımladı. Teşekkür borçluyum.

Eyyüp Şaşırtmaca'nın Bozuk Para dergisi var bir de. Editör Sermet Tektaş kardeşim de tamam deyince bize bir kapı daha açılmış oldu. Ne kadar teşekkür etsem az.

“Sessiz Gemi İşte o Gün Yazıldı” başlıklı metinle ünlü şiirin yazılışına bir parodi oluşturdum. Adnan Balım Hoca, aradı. Kutlaması bana bir çift kanat oldu.

Arayanlar, tebrik edenler, eleştirenler, Yahya Kemal'e haksızlık ettiğimden söz edenler, “Şiir gerçekten böyle mi yazıldı?” diyenler oldu. Nâzım'la bir problemimin olup olmadığını düşünenlere rastladım. Tarihi tahrif etmekle suçlandım. Post-modern tarih anlayışını benimseyip benimsemişimi sorgulayanlarla karşılaştım.

Hepsi güzeldi. Her şeyden önce hikâyem okunmuştu. Daha ne isterdim?

Dostlar, ben bir parodi yapmak istedim desem ne değişirdi ki? “Tarla Kuşuydu Juliet”i yazan Ephraim Kishon'u yargıladınız mı?” diye sordum. “Sen, nasıl olur da, bizim Juliet'imizi çok çocuklu, dar gelirli bir ailenin annesi yaparsın?” diye sordunuz mu, demedim.

Daha sonra iki metin daha yayımladım. Bu metinlere Tokat-Pazar-Balıca yolunda yoldaşım ve Tekirdağ'da meyhanedeki akşam yemeğinde masa arkadaşım olarak giren Gürdoğan Gürbay aradı. Kutlaması sevinç konfetisiydi.

Bunların hepsi beni yazmaya teşvik eden adımlar.

“Kim Daha Çok Horlar?” başlıklı metin sosyal

medyada paylaşılınca değerli bir okurun, sevgili bir eğitimcinin, başarılı bir müdürün, güzel bir dostun yazdığı yorum çok ilginçti:

“Ben kimseyi horlamadım ayrıca kimseye de horlamadım. Kendimi horladım ve makam bilmediğim için de hep kendime horladım.”

Nasıl bir cevap yazsam diye beklerken hamle patron Eyyüp Şaşırtmaca'dan geldi:

“Hocam, helal olsun. Makamsız horlamayı da öğrenmiş olduk.”

Yorumu yapan dost, “Yazanın diline sağlık.” diye altın bir dilek gönderdi. Ardından “Makamı da horlamayı da herhâlde yanlış anlamışım.” cümlesi geldi.

Her ikisi için de teşekkürüm şelale.

Yine de düşünmekten kendimi alamadım. Mizahi hikâyede aslanan eylem miydi, özne mi? Hangisine odaklanmak gerekiyordu?

Şaşırtmaca dost son sözü söyledi: “Hocam, Tahsin Çiçek Hoca'dan zoom üzerinden ders alacağım.”

Estağfurullah, azizim.

Bunların hepsi güzel. Neden peki? Kırk yıl boyu yazdıklarımın hiçbirinden bu kadar yorum, bu kadar geri bildirim, bu kadar iltifat almadım ben. Yani ilgi görmek için illaki mizahi hikâyeye mi yazmalıydım?

Bundan sonra hep mizahi hikâyeler yazabilir miyim, bilmiyorum. Ama başka çarem de yok gibi.

İlk sözüme döneyim: Artık yazmayacağım. Yazmayacağım dedimse mizahi yazılar dışında makale, deneme, şiir, hikâyeye, masal ve tiyatro yazmayacağım.

Yaşasın mizah!

• M. Nihat Malkoç

Kariyer Sayıklamaları

“izahı olmayanın mizahı olur”

Gardner’i her gün andık, pek sevdik şu Piaget’i
Uykularımız kaçtı; sen neymişsin kariyer?
Koyulduk çalışmaya çıkarıp da ceketini...
Hayatla aramıza koydun nice bariyer...

Öğretmenin sırtından kimi başköşe kaptı
Uykularımız kaçtı; sen neymişsin kariyer?
Gerçeklerle yüzleştik, kimisi yumruk yaptı
Hayatla aramıza koydun nice bariyer...

Video seyretmekten kiminin gözü bozuk
Uykularımız kaçtı; sen neymişsin kariyer?
Kimi Napolyon olmuş, paracı, özü bozuk...
Hayatla aramıza koydun nice bariyer...

Teneke altın diye başımıza taç oldu
Uykularımız kaçtı; sen neymişsin kariyer?
Simit tekniği diyen simide muhtaç oldu
Hayatla aramıza koydun nice bariyer...

Çocuklar babasını evde göremez oldu
Uykularımız kaçtı; sen neymişsin kariyer?
Anne dersten mutfığa gayri giremez oldu
Hayatla aramıza koydun nice bariyer...

Belleğin beli kırık, geriye ket vuruyor
Uykularımız kaçtı; sen neymişsin kariyer?
Alanyazın kabarık, bazen akıl duruyor
Hayatla aramıza koydun nice bariyer...

Öğretme süreçleri, farklılaşmış öğretim...
Uykularımız kaçtı; sen neymişsin kariyer?
İlgilenen kalmamış, çocuklar evde yetim
Hayatla aramıza koydun nice bariyer...

Portfolyomuz kabarık, kafalar darmaduman
Uykularımız kaçtı; sen neymişsin kariyer?
Girdi var, çıktı yoktur; bu çelişki ne yaman...
Hayatla aramıza koydun nice bariyer...

Oku oku bitmiyor, onlarca modülü var
Uykularımız kaçtı; sen neymişsin kariyer?
Bakan diyor ki çalış, sonunda ödülü var
Hayatla aramıza koydun nice bariyer...

Uzman olun, baş olun; davet mesajı aldık
Uykularımız kaçtı; sen neymişsin kariyer?
Yordam, geçerlik derken; koltukta sızıp kaldık
Hayatla aramıza koydun nice bariyer...

“Merkezler”den çıkarak “İstasyonlar”a vardık
Uykularımız kaçtı; sen neymişsin kariyer?
“Yörünge”miz daraldı, belâyı başa sardık
Hayatla aramıza koydun nice bariyer...

Bu yaşta bu belâyı kim sardı başımıza?
Uykularımız kaçtı; sen neymişsin kariyer?
Bakanlar keşke görse, baksa gözyaşımıza
Hayatla aramıza koydun nice bariyer...

❖ Halit Yıldırım

Altılı Ganyan

Ozan Beygirci ismiyle müsemma bir şekilde ganyan bağımlısı, iflah olmaz bir kumarbazdı. Onu, her at yarışında elinde dürbün ile hipodromda görebilirdiniz. Hatta ezkaza beş dakika geç kalsa veya bir sebeple hipodroma gidemese avanesi merak eder, hemen telefona sarılır “Bilader bir durum mu var?” diye hâl hatır sorarlardı.

Kaç kere maaşını altılı ganyana yatırıp batırıldığı için eşi ve çocuklarıyla papaz olmuş, bu yüzden eşi evi terk etmiş, akabinde ev sahibi kirayı ödemediği için onu apartmana sokmamıştı. Böyle günlerde ganyan müdavimleri yine kendi aralarında anında organize olarak sağdan soldan üçer beşer kuruşu tedarik edip arkadaşlarının önce eve girmesini sağlarlar, sonra da eşini ikna etmeyi kendilerine bir insanlık vazifesi olarak telakki ederler ve gereğini de yaparlardı. Eee ne demişler düşmez kalkmaz bir Allah’tır. Sonuçta bugün sanaysa yarın da bana vururdu bu piyango. Hani piyango dedikse ikramiye değil canım bildiğiniz işlerin sarpa sarması. Ganyancıların aralarındaki bağ kardeşlikten ve arkadaşlıktan öte bir durum arz ediyordu.

Ozan Beygirci, her defasında eşine ve aile efradına evin nafakasını neden beygirlere yedirdiğini açıklamak zorunda kaldığı gibi vadesi gelen borçlarının gününü uzatmak için de alacaklılarına dil döküyordu. Bu sebeplerden dolayı eşi ve alacaklıları ile her tartıştığında onları ikna etmek için kendisini o kadar yetiştirmişti ki inanamazsınız. Kapağında “ikna” ve “pazarlama” yazan tüm kitapları yemiş, içmiş, yutmuş adeta ezberlemişti. Buna ek olarak bir de eşi ile sık sık arası açıldığından, onu duygusal olarak da ikna etmek için sevgi ve aşk üzerine okumadığı kitap kalmadığı gibi yerli-yabancı tüm romantik filmleri de (eski arabesk filmler dâhil) en az üçer beşer defa izlemişti. Aşk şiirleri, şarkı sözleri artık onun için nefes almak gibi sıradan şeylerdi.

Söze başladığı anda etrafında olan herkes adeta büyülenmiş gibi onu dinler, onun kıvrak zekâsı karşısında en anut kişiler dahi beş dakikada ikna olup yelkenleri indirirdi. Bu özelliğini keşfettikten sonra işi büyütmüş kumarbazlığının yanına bir de hovar dalığı eklemişti. Aklına takıp da koluna takamadığı bir kadın yoktu. Zira çıkamayacağı kayayı illa çıkaracağım diye zorlamazdı. Bal alacağı çiçeği çok iyi bilir, ikna edemeyeceği kadına asla yanaşmazdı.

Ozan Beygirci gerek fiziği gerekse müziği ile de dikkat çeken bir kişiydi. Çok düzgün giyinir, çok düzgün konuşur, saçına başına itina ile bakardı. Mü-

ziği derken kemandan saksafona kadar çalmadığı enstrüman olmadığı gibi türküden popa kadar söylemediği bir müzik tarzı da yoktu. Onu bazen bir pop grubunun bateristi, bazen bir caz grubunun gitaristi, bazen bir halk müziği korosunun bağlamacısı, bazen sanat müziği korosunun ritimcisi ve hatta çoğu kere de bizzat solisti olarak sahnelerde görebilirdiniz. Neden musiki istidadını kullanarak bir yerlere gelemeyen dersiniz onun da cevabı zaten belli: Birincisi müzikten aldığı parayı ganyana yatırırdı. Yani bu işi ek iş olarak yapıyordu ve para aldığını eşi dâhil kimse bilmiyordu. İkincisi de zaten at yarışının olduğu gün ve dakikada babası ölse o yarışa yine giderdi. Yarışlarla çakışan konserleri kaç defa ekmiş, bu yüzden programlar alt üst olmuştu.

İşte bu özelliklere sahip olan Ozan Beygirci sonunda kendindeki eşsiz bir cevheri daha keşfetti. Hatta bu özelliğini keşfettiğinde Arşimet gibi o da hamamdaydı ve o da “buldum, buldum” diye belinde peştamal, elinde bakır hamam tası, kelinde sabun köpüğü ile sokağa fırlamıştı. Tam o esnada dolu başlayınca sokağa kendini atmadan hamama geri dönmek zorunda kalmıştı. Bereket versin bu yüzden onu hamamcıdan başka o halde gören olmadı. Neydi bu özelliği dersiniz hemen cevaplayalım; şairliğiydi. Evet, evet yanlış duymadınız şairliğiydi. Çünkü o da sonuçta Maraşlıydı. Maraş’ın havasından mı suyundan mıdır nedir, ona da şairlik bulaşmıştı.

Önceleri davulcu manilerine benzer bir şeyler söylese de sonradan işi geliştirmiş âşık meclislerinde değme âşıklarla atışmış ve çoğunu mars etmişti. Lakin sonraları farklı antolojilerde gördüğü ve tavladığı birçok kızın hayran olduğu serbest şiirleri okuyunca bu tarzı da öğrenmeye kalkmıştı. Şansı yaver gittiğinden belediyenin açtığı yazarlık mektebinin şiir şubesine kayıt olmuş orada imge, simge, imaj, hülya, hayal ve daha ne kadar entel dantel kavram varsa hepsini yemiş içmişti. Yine bir edebiyat öğretmeninin “Eski şiiri bilmeyenden şair olmaz, göklerle çıkmak için köklerin olmalı.” sözüne istinaden divan şiirine de merak sarmış; cümle aruz kalıplarını, bahirlerini, tef’ilelerini, teknil söz sanatlarını, mazmunları, gazelden kasideye tüm şiir şekillerini de öğrenmişti.

Peki, ne yapmıştı bu bilgilerle diye sormaya ne lüzum var canım! Şiir yazmıştı işte. Kime mi? Kime olacak tabii ki yine beygirlere... Beygirlere yazdığı şiirlerdeki Hürbatur, Toraman, Nurtay, Şahsenem, Esmeray, Kızılyele gibi beygir isimlerinin yerine

Ayşe, Fatma, Leyla koydun mu aşk şiiri oluveriyordu. Hatta o kadar ki yazdığı şiirleri Beygirci Divanı diye bir dosyada toplamış, bastırarak yayınevi arıyordu. Gerçi bir kısım şiirlerini de bir elektronik dergide yayımlamıştı.

Ozan Beygirci o ay yine maaşı altılı ganyana yattırılmış, terso olmuş ve eve beş parasız dönmüştü. Eşi Cavidan Hanım aslan gibi kükreymiş ve arkasından Ozan'ın beygir gibi kişnesine aldırmandan evi terk etmişti. Yan yatmış çakma Titanik misali ayağını sürüye sürüye kahveye gelip ocaklığın yanına demir atan Ozan Beygirci, Karadeniz sularında gemileri batan armatör gibi dipsiz boşluklara dalıp gitmişti.

Kahvenin kasvetli havasını dağıtmak için kanatlı pencereler açılıp içeriye mis gibi Marmara havası doldurulsa da efkârlı kafaları yine cigara dumanları teselli ediyordu. Cigara içmek yasak olduğundan ocaklığın ancak iki kişinin sığabileceği havalandırma boşluğuna üç tiryaki birden girer, bazen birbirlerini cigaraları ile yaksalar da dumanlandıktan sonra içeri dönerlerdi. Bu küçücük boşluğun kapısında her daim en az sekiz on tiryaki daha sıra beklerdi. Kimsenin de aklına dışarı çıkıp ferah ferah tellenmek gelmezdi.

O gün kahvenin penceresinden sızan güneş ışıkları dibe, köşeye saklanan ganyan mağdurlarını arar gibi şiddetli ve yakıcıydı. Güneşin bu yakıcı ışıklarına aldırmayan Ozan Beygirci, dalgınlıkla elinde soğuttuğu çayı bir yudumda kafaya dikmiş, ha bire boş bardağı kaşıkla karıştırıyordu. Çıkan şık şık bardak ve kaşık sesinden kahvenin tam karşı çaprazındaki köşede televizyonun dibinde ajansları dinlemeye çalışan seksenlik Kör Rıza'nın sağır kulakları bile rahatsız olmuş olacak ki birden ayağa kalkıp:

“Lan Beygirci Ozan! Burayı da Veli Efendi'ye çevirdin. Ulan at mı koşturuyoruz da boş bardağı karıştırıp durun. Senin yüzünden acansları dinleyemiyon gari!” diye bağırdı.

Bu çıkış üzerine herkes Ozan Beygirci'ye döndü ve acıyan gözlerle ona bakmaya başladı. Bu sırada ocakçı Topal Cevdet de ocaklıktan uzanıp Ozan Beygirci'nin elindeki boş bardağı kaptığı gibi evyeye indirdi. Bu arada cigaradan sararmış bıyıkları ve süngüt bağlamış dişlerinin arasından belli belirsiz çıkan bir ses tonuyla:

“Len oğlum, boş bardağı ne karıştırıp durun, şimdi bardağı girecen patron yine bize yazacak.” diye homurdanmayı da ihmal etmemişti.

Ocakçı Topal Cevdet de aslında eski ganyancılar dandı. Hem de jokeylik bile yapmıştı. Jokeylere ganyan oynamak yasak olduğu halde, Ozan Beygirci'ye tüyolar vererek kupon doldurtmuş bu da çabuk öğrenilmişti. Zira o yarışta favori at, Cevdet'in atı oldu-

ğu halde yarışı kaybedince patronu onu Veli Efendi Hipodromunda at niyetine koşturmuş, sonunda da topuğundan vurdurmuştu. O günden sonra Bigalı diye bilinen Cevdet'in nur topu gibi bir adı doğmuş, o günden sonra Topal Cevdet diye anılır olmuştu.

Güneş ışıkları dibi köşeyi teftiş ile rüzgâr da içerinin tozunu, gipürünü havaya kaldırmakla meşgul iken kahveye Ozan Beygirci'nin ekibinden Karacabeyli At Müjdat giriverdi. Elinde bir gazete vardı. Onun da yüzü mosmordu. Kahvenin ortasında dikişli şaşı gözüyle içeridekileri taradı. Ozan Beygirci'yi görür görmez dümeni ona doğru kırdı ve ocaklığın dibindeki iki kişilik küçük masanın hasır iskemlesine ilişti:

“Hayırdır ortak, sen de mi terso oldun?” sualiyle söze başladı.

“Sorma” dedi Ozan Beygirci, kafasını su oluğuna sokmuş beygir gibi.

İkisi de bir müddet sustu.

Sessizliği ocakçı Topal Cevdet'in bıraktığı iki bardak çayın tak diye masa ile buluşma anında çıkardığı o küçücük ses bozdu. Peşinden de çaya atılan şekerleri karıştırmak için ikisinin aynı anda başladıkları kaşık sesi...

Çayından bir fırt çeken Ozan Beygirci, At Müjdat'ın masaya bıraktığı gazeteyi açtı. Sayfada koca puntolarla “ALTILIDAN HAYIR YOK. YİNE TERS KÖŞE!” yazıyordu. Bu manşet ile batırdığı yarışın sonuçları ile tekrar yüzleşince o sayfayı hemen çevirdi.

İlk sayfaya baktı:

“Altılı masada çatlak!”

“Çin, Rusya'ya altılı zirve teklif etti.”

“Belediye At Meydanı'na altılı kavşak yaptırıyor.”

Sanki gazete onunla dalga geçiyor gibiydi. Öfkeyle sayfayı çevirdi. Bu kez üçüncü sayfa haberlerine gözü takıldı:

“Maaşını at yarışlarında batıran kocasını kırbaçlayarak döven kadın ilk kez konuştu.”

“Kadın kumarbaz kocasını kumarhanede hatunlarla bastı.”

“Sokak ortasında karısını döven adam, hipodromdan kaçan atın altında kaldı”

Nereye baksa altılı veya at vardı. Öfkeyle tekrar sayfaları çevirdi. Bu defa gördüğü habere gözleri inanamadı.

“En güzel aşk şiirlerini arıyoruz. Birinciye 5 bin, ikinciye 3 bin, üçüncüye 2 bin TL ödül. Katılım için son gün, bugün. Katılım formunu doldurup hiçbir yerde yayınlanmamış bir şiirinizi isminizi yazmadan sadece rumuzla Word formatında aşağıdaki e-posta adresine gönderin. Şiirler en fazla yirmi mısra olacaktır. Konu aşkla sınırlı olup şiirlerde tür sınırlaması yoktur. Her yarışmacı yarışmaya bir şiir-

le katılacak. Sonuçlar on beş gün sonra gazetemizde duyurulacaktır.”

Ozan Beygirci haberi bir daha okudu. Onun bu kadar dikkatli bir şekilde gazeteye dalmasını gözünden kaçırmayan At Müjdat da gazeteye eğildi ve onun okuduğu sayfayı okumaya başladı.

Bu haber Ozan için bir şans olabilirdi. Zira at yarışlarında kaybettiği 10 bin lirayı kazanabilirdi. Bu sayede hem parayı hem de onu terk eden karısı Cavidan'ı geri kazanabilirdi. Zira karısı evi terk ederken “Kulağıma kuru laf değil avucuma on bin lirayı kuruş kuruş saymazsan eve dönmem bilmiş ol! 9999 lira olsa kabul etmem, 10 bin olacak.” diye kestirip atmıştı.

At Müjdat'a sırtarak baktı:

“Haydi ortak hemen yandaki internet kafeye gidiyoruz. Ben bu şiir yarışmasına katılıp ödülleri alacağım ve sıkıntıdan kurtulacağım.”

At Müjdat elini havada sallayarak:

“Sen mi kazanacaksın? Haydi kazandın diyelim en fazla alacağın para 5 bin. Sen batırdın 10 bin. Kurtarmaz.”

Ozan Beygirci onu duymamış gibi ayağa kalktı:

“Ben üç ödülü de alacağım.” dedi.

At Müjdat yerinden kalkarken:

“İyi de bir kişi tek şiirle katılıyormuş. Nasıl olacak?” diye sordu.

Ozan Beygirci, gülmek ve kişnemek arası bir ses çıkardı.

“Birini senin adınla, diğerini de ocakçı Topal Cevdet'in adıyla...”

Ozan Beygirci'nin son cümlesini işiten Topal Cevdet:

“Hayırdır? Benim adıma ganyan oynayacaksın bak ben tövbe ettim. Karıyla benim aramı açarsın. Git başkasının adına gir nereye gireceksen.” diye itiraz etti.

Ozan Beygirci elini Topal Cevdet'in omuzuna koydu ve “Korkma aslanım, ganyana değil şiir yarışmasına kupon dolduracağım bu kez. Birini senin adına yazacağım. Seni arayan olursa şiir benim dersin. Ödülü alıp bana verirsin, hepsi bu.” dedi.

Topal Cevdet pek bir şey anlamasa da daha fazla itiraz edemedi. Lakin At Müjdat devreye girdi.

“Lan oğlum, işin gücün hayâl. Ne biliyon kazanacağımı?” diye sordu.

Ozan Beygirci:

“Ulan kürük, kuponları yazdırırken kesin birinci gelecek dediğin, tüyo aldım dediğin atlar sütçü beygiri çıktı. Hepsi nal topladı. Sanki kupon yazarken hayal değil miydi?” dedi.

E, bu soruya verilecek en güzel cevap susmaktı, At Müjdat da öyle yaptı.

Yandaki kafede bu işlerden iyi anlayan birisini bulup üç farklı isim ve rumuzla şiir yarışmasına müracaat işini hallettiler. Ozan Beygirci şiirlerini, Beygirci Divanı'ndan seçmiş, şiirde geçen at ile ilgili tabirleri silip uygun kelimeler yazarak değiştirmişti. “Kızıl yeşellerin kıskandırır güneşi” diye başlayan şiir “O kızıl saçların kıskandırır güneşi”, “Nallarının dibinde ölmek ne saadet Şahsenem” diye başlayan şiir “Dizlerinin dibinde ölmek ne saadet ey Leyla” ve “Üzengini öpeyim yatırma bu kuponu /Sen varsın altıda seri başı” diye başlayan şiir de “Sensin bu aşk kumarında kaybedeceğim tek varım” olmuştu.

Şiirin birisi hece vezninde, biri aruz, biri de serbest şiirdi. Şiirlerin rumuzları da enteresandı. Beygirci, Küheylan ve Döldül... Lakin hangi şiiri kimin adına ve hangi rumuzla gönderdiğini bir yere kaydetmemişti.

Aradan on beş gün geçince bir sabah Ozan Beygirci'nin telefonu çaldı. Telefondaki kadın ona:

“Merhaba Ozan Bey şiir yarışmamızda üçüncü oldunuz. Lütfen aradığım numaraya WhatsApp'tan IBAN numaranızı gönderin. Hesabınıza 2 bin TL ödülü yatıralım.” dedi ve kapattı.

Ozan Beygirci kara kara düşünmeye başladı. Acaba hangi şiir ve hangi rumuz üçüncü olmuştu. Birinci, ikinci kim?

O sırada telefonu tekrar çaldı. Bu defa arayan At Müjdat idi.

“Müjde ortak, benim adıma katılan şiir ikinci olmuş. IBAN'ı gönderdim. Para hesaba yatınca hemen sana veririm. Sen de gidip yengenin gönlünü edersin.”

Ozan Beygirci'nin ağzı kulaklarına varıyordu. Hangi şiirin ikinci olduğunu bilemese de en azından At Müjdat ödülü alınca kendisine iade edecekti.

Acaba birinci kimdi? Yoksa Topal Cevdet adına katıldığı şiir birinci mi olmuştu? Bunu anlamanın yolu Topal Cevdet'i görmek veya aramaktan geçiyordu. Önce arayacak oldu ama belki hattı meşgul ederim korkusuyla kahveye gidip yüz yüze görüşmeyi uygun buldu. Hemen üzerini giyip kendisini sokağa attı. Lakin daha kapıdan çıkar çıkmaz alacaklıları yakasına yapıştı. Bunların başında ev sahibi Tefeci Haydar olmak üzere mahalle bakkalı Deli Özgür, kasap Kör Barış ve manav Sulu Sülo vardı. Yarım saat fazla dil döktü, sonunda onları ikna edip kahveye kendisini zor attı.

Kahvenin önüne geldiğinde Topal Cevdet'in birisiyle hararetli bir şekilde telefonla konuştuğunu gördü. Hemen kahveye daldı. Topal Cevdet bağırp duruyordu.

“Kardeşim bir saattir on kere aradın. Kaç kere dedim sana, beni kandıramazsın diye. Ben bir şey ka-

zanmadım, sana da bilgi falan vermiyorum.”

Ozan Beygirci'nin tam içeri girerken duyduğu bu sözler nihayetinde Topal Cevdet'in telefonu kapatmasıyla sonlanmıştı.

Beygirci hemen merakla koştu.

“Arayan kimdi?”

Topal Cevdet, karşısında Ozan Beygirci'yi görünce birden kıpkırmızı oldu.

“Hastır lan, seni görmesem unutmuştum! Telefondaki karı bana para kazandı deyince ben de dolandırıcı diye kariya sövüp sayıyordum ya!”

Ozan Beygirci bir anda öfkeye kapılıp Topal Cevdet'in yakasını kucakladı.

“Nasıl unutursun oğlum! İstikbalim buna bağlı. Ara çabuk o numarayı. Şimdi unutmuşum, anladım de. Kadını ikna et ve parayı kurtar.”

Topal Cevdet hemen telefona sarıldı ve kendisini son arayan numarayı çevirdi.

Bir müddet bekledikten sonra konuşmaya başladı.

“Efendim ben Cevdet Düşünür, kusura bakmayın, bir an unutmuşum şiir yarışmasına girdiğimi. Sizi dolandırıcı sanmıştım. IBAN numaramı gönderiyim. Lütfen kusuruma bakmayın. Çok özür dileirim.”

“Evet”

....

“Yaaa! Şimdi ne yapacağız?”

....

“Tamam, sizden haber bekliyorum.”

Ozan Beygirci merakla konuşulanları anlamaya çalışıyordu. Topal Cevdet telefonu kapatınca üzgün bir yüz ifadesiyle konuşmaya başladı.

“Valla bilader, kadın ben itiraz edince bu işte bir iş var diye oradaki jüri üyelerine durumu anlatmış. Onlar da şiiri araştırmışlar, bu şiir bir yerde yayınlanmış ama Allah'tan altında sadece Beygirci yazıyormuş. İsim yazmıyormuş. Ancak senin yazdığın rumuz da Beygirci imiş. Bu yüzden şiirin bana ait olduğunda şüpheleri yok ama şiirin daha önce Uçukkara dergisi internet sitesinde yayınlanmış olmasına takılmışlar. Eğer bu şiiri yayından kaldırtabilirsek ödülü ödeyeceklermiş. Onlar da bir skandal çıkmasını diye bu karcık bir tolerans göstereceklermiş. Ancak kadın iki saat süre verdi.”

Ozan Beygirci'nin yüzü allak bullak olmuştu. Kadının Topal Cevdet'e şiirin adını ve katıldığı rumuzu söylemesi üzerine, birinci olan şiirin hangi şiir olduğunu buldular. Ozan Beygirci hemen telefona sarılıp Uçukkara dergisi internet sitesinde yazan telefon numarasını aradı. Karşısında dergi idare müdürü olduğunu söyleyen bir adam çıktı.

Ozan Beygirci ona durumu anlattı ve şiiri hemen yayından kaldırmaları için rica etti. Adam gevrek

gevrek gülererek:

“İyi de hemşerim bu işte bizim kârımız ne olacak?” demez mi? Ozan Beygirci'nin birden tepesi attı.

“Peki kardeşim ne istiyorsun?” diye sert bir şekilde sordu.

Adam gevrek gevrek gülmeye devam ederek:

“Ödülün bin lirasını bize gönderirsen sitenin host kirasını öderiz. Yoksa site kapanacak. Artık bu karcık bir iyiliği yaparsınız herhalde. Hani derler ya at gelecek yerden tay esirgenmez diye. Sen de kazan biz de kazanalım. Tabii bu bir ricadır.”

Ozan Beygirci küplere binmişti.

“Ne höstü, ne atı, ne tayı kardeşim, at çiftliği mi idare ediyorsunuz? Alt tarafı bir şiiri yayından kaldıracaksın.”

Adam bu defa gayet sakin bir şekilde:

“Höst değil host, internet kirası yani. Evet bin lira gelirse işlem tamam. IBAN numarasını gönderiyorum.” dedi ve telefonu kapattı.

O sırada Topal Cevdet'in de telefonu çaldı. Arayan numara yine bilinmeyen bir numaraydı. Telefondaki adam kendisinin yarışmada jüri üyesi olduğunu söyleyince Topal Cevdet telefonun sesini açtı. Adam eğer kazanılan ödülün yarısını kendisine verirse hem bu şiiri yayından kaldırtacağını ve hem de ona ödülü takdim ettireceğini söylüyordu.

Ozan Beygirci hemen telefonu Cevdet'in elinden aldı ve bağırarak:

“Kardeşim şiiri zaten kaldırtıyoruz. Daha ne parası istiyorsunuz?” deyince adam:

“Beyefendi hiç boşa bağırma, daha önce yayınlanmış bir şiir ile yarışmaya katılmak diskalifiye olmak demektir. İşine gelirse, ya ödülün yarısını gönderisin ya da havanı alırsın.” diye karşılık verdi.

Köşeye sıkışan Ozan Beygirci önce yelkenleri indirdi. Bildiği tüm ikna metotlarına başvurarak olayı çözmeye çalıştı. Adama, başına gelenleri tek tek anlattı, bu parayı tam tekmil karısının eline saymazsa karısının eve dönmeyeceğini söyledi. Duygu sömürüsü, ajitasyon ve ağlama numaraları maalesef işe yaramamıştı. Para karşısında tüm metotlar iflas etmişti. Karşıdaki adam gayet pişkin bir şekilde ona:

“Ben de sağlam tüyolar aldım. Senden aldığım parayla altılı ganyan için kupon yapacağım. Kazanırsam paranı iade ederim.” diye cevap verdi.

Ozan Beygirci kabız eşek gibi kıvranıyordu.

“Şiiri ben yayından kaldırtacağım zaten. Sana da bin liradan başka para yok” diye bu defa pazarlığa başladı.

Hikâye baskıya girdiğinde henüz verilen süre de pazarlık da bitmemişti.

❖ Aslan Avşarbey (Mülkî)

Tembel Evlat Destanı -Bir Babanın İsyanı-

Kaymakam Bey alın size getirdim
Ne karar verirse hoş versin devlet
Zaten kıt aklımı tümünden yitirdim
Bana bir akıllı baş versin devlet

Sözümüz yoksa da Hakk'ın işine
Böyle tembel evlat düşman başına
Evden çıkarırsam köşe başına
Altına koyacak taş versin devlet

Ölüm hak ya Allah versin gecinden
Ben ölürsem o da ölür acından
Her gün biraz bayat ekmek ucundan
Ölmeyecek kadar aş versin devlet

Çoban etsen bir koyunu güdemez
Haklı veşli bir iş beşir edemez
Mesaiye sabah kalkıp gidemez
Yatakta yapılan iş versin devlet

Ben usandım artık kötek atmaktan
O bıkmadı yirmi saat yatmaktan
Bir su içmek zül geliyor mutfaktan
İster ki emecek döş versin devlet

Elinde telefon bir de kamera
Açıp görüştüğü gizli numara
Nakit verirseniz gider kumara
O yüzden vakıftan fiş versin devlet

En son üç yıl önce bugün yıkandı
Bir banyoda iki sabun tükendi
Tüm giderler çıkan kirden tıkanı
Ayda bir zorunlu duş versin devlet

İmanım gevredi bunda yalan yok
Yanına varıp da bir gün kalan yok
Atsan atılmıyor satsan alan yok
Ben on diyeyim de beş versin devlet

Bir saçı var geri kalmaz peruktan
Yel giriyor dudaktaki yarıktan
Diş kalmamış ağzı kokar çürükten
Porselen kaplama diş versin devlet

Biliyorum biraz kaba olacak
Ama emeklerim heba olacak
O şevk yok oğlumda baba olacak
Beş aylık hamile eş versin devlet

“Koşma yürü, yürüme dur” asılmış
Kalkma otur, oturma yat” usulmüş
Un elenip elek çoktan asılmış
Yormasın her zarda şeş versin devlet

Doktor dedim bunun bu halleri var
Düzen bozuk belli git gelleri var
Baktı, bunun yeni modelleri var
Durma dedi hemen koş versin devlet

Affola üzdümse sizi bilmeden
Ölüp gideceğim yüzüm gülmeden
Mülkî'ye uğradım size gelmeden
Dedi uğraşmasın boş versin devlet

❖ Hacı Musa Tuncer

Unçuluk Anşa-Bedirik Hürü/iki

Bedirik Hürü; umutlu, umutlu, Unçuluk Anşa'nın gözüne bakarak:

"Gız Anşa çıkar şu soykoolasica a'azıyın içindee pakliya, senin bir bildiın var, olmasa bööle demen, de bahim şindik. Yani bu Del'emine benim o'olana, yani Cüme'eme Leyli'yi verir mi dersin?"

Unçuluk Anşa gülerekten, kahkaha atarak, eline bir çöp alıp oturduğu yerin önüne bir çizgi çekti, Bedirik Hürü'nün dizini tıptışlıyarak:

"Aha da şu cızızlı görüyon mu Hüraatın? Görüyon daal mı?" dedi.

Bedirik Hürü; pel pel bakarak, sinirli sinirli, sertçe:

"Hee görüyom, na var ola bu soykaalasica cızızıgda, çabıg de gız! Ne deeciisen çabıg de! Bag beni zıardma!, Günehevde sokma Anşa!" dedi.

Unçuluk Anşa:

"Hah işde, bu cızızlı unudma! Hüraatın unudma!, bu iş olacag diyom ben saa, Del'eminenin gızı Leyli senin gelinin olacaaag, bu gadlı diyom ben! Başga da bişet demiyeceem şindilig hee!" diyerek burnunu havaya kaldırdı.

Bedirik Hürü hafiften gülerək:

"Töbe töbee, bu avrad tööle gudurug vallacına, gız anam Anşa sen erişıgsın ellehem, bu ne bire gız musga mı yabdın yoosa? Bu ne bilmişlig bööle? Annacında Hüraatın var Hüraatın! Bunnarı yutar mı sanıyon sen hı?" diyerek değneğinden destek alarak çabıcak yekindi: "Yörü! gediyoğ öyliyenşi, yörü yörü baam, yörüü!" diyerek Unçuluk Anşıya galdırdı, ikisi birden demirçik ağacının gölgesinden ayrıldılar, götöötüne eve doğru giderken, zaten akşam olmak üzereydi ki güneş gedikten çoktan aşmıştı bile. Bu demde buzalacı inek ve yoz inek de onlarla beraber eve vardılar. Vardılar ki Unçuluk Anşa'nın ve Bedirik Hürü'nün herifleri, Takoz Remzi ile Ellik Ali, çardakta yan gelmişler laf ediyorlar. Yeni gelişmelerden haberleri yok tabii ki. Olan oldu artık, bundan sonra bak sen karmaşaya.

Bedirik Hürü çardağa yaklaşır yaklaşmaz gocası Takoz Remzi'ye:

"İremzii, İremzi. habarın varmı? Oolumuz Cüme'ye Del'eminenin gızı Leyli'yi isdemiye gediyoğ, hemi de böön aaşamdan gedecek, düğürçülüğe gedecek olan da aha bu Unçulaanşa, öteede herifi Ellik Ali. Seniinen de ben. Dördümüz gedeeceeg." dedi ve kestirdi attı. Takoz Remzi bu haberi alır almaz, yerinden hafif yekindi, önce yanı başında oturan Ellik Ali'ye dönerek, usulcadan:

"Bu avrad ne diyo bire Ali!? Gudurug mu necig bire yuva?" dedikten sonra, karısı Bedirik Hürü'ye dönerek:

"Baa bag avrad, O Kepir Gadir denen kehreneci-

nin gapısına gedip de anadır gız mız isdemem. İsdemem diyom duyduu beni? İs-de-mem! Duymadıyısan birdaha diyom, is-dee-mem..! Annadı? Aaşam aaşam da benim depemi addırıp zıvanadan çıkarma adamı Hürü. O Kepir Gadir denen herife de daha hersim enmedi zatı. Sen de otur oturdu'un yerde nufusunu gırdırma baa Hürü!" dedi.

O arada tabakasını şalvarının sağ cebinden çıkararak bir kaçak tütünden ciara doladı, gözü sadece ciarıya bakarak söylenmiye devam etti. "Haa biri senin aklını çelik belli ki ne, akıl yok da sende zatı" diyerek, kastettiği Unçuluk Anşa'ya da bir gözüyle yan yan baktı.

O arada Unçuluk Anşa, lafın kendisine geldiğini anlar anlamaz elinin birini beline koydu, diğer eliyle bastonuna çökerek yarı büküm vaziyette, Takoz Remzi'ye ağzını açtı, gözünü yumdu:

"Bak İremzi ede; beni ee deene! Şurda gonşuyuk, şindiyeçaa annacına geçib de heçbir vakıd it gimi kemçirmedim. Hüraatın'ı da bacım gımı bilirim, berg de severim. O'olun Cümee sizin o'olunuz oldu'utaa benim de o'olum sayılır. Bu Cümee gırkıneeldi, naakıd evleneceg de naakıd çor çocuk shebi olacak bu çocuk? Hıı sööle baam? Vallaa gızım olsa çırır eliminen verirdim Cümee'ye gızımı. Amma ileekin yok. Bu çocuk Del'eminenin gızı Leyli'yi sevmiş, Leyli'de Cümee'yi. Daha ne bekliyonuz yazızg, güneh deel mi bunnara hıı? Allaaseven İremzi ede şu inadı tergede yolumuzu aç cır navar. Ha bunu eelinen diyom saa, yoog eeligden annamassan ben saa yapaacaamı biliyom. Biliyon benim bir yüzüm insan, bir yüzüm it. Benim ötee yüzümü açdırma! Yoosa seni şuracıgda pısyas ederim İremzi ede bunda de belle!" dedi.

Esip gürleyen Takoz Remzi'den gık çıkmadı. Baktı ki iş değışecek, hemen püsüyü torbaya koydu.

Tabii bu sözleri dinleyen Unçuluk Anşa'nın herifi Yellik Ali; lafa girerek:

"İremzi gardaş, vallaa ne yalan söölüyem benim avrad dooru diyo." dedi. Sıkıyısı demesin. çünkü o, hanımı Anşa'dan yiyeceği zılgıtı ee bilir de ondan.

Ortalık birez sekiyinince, Bedirik Hürü:

"Nediin susuyon bire herif? Cuvap versene Anşa'atına? Beni taysınmıyodun nooldun alımını aldı?" dedi.

Takoz Remzi; usulcadan,

"E tamam tamam. isderig." dedi sadece. Eğer demese Unçuluk Anşa'dan çekeceği var. Takoz Remzi bunu çok iyi biliyor. Bu sözü duyan Bedirik Hürü'nün yüzü ışıldadı, ellerini göğe kaldırıp:

"Ohh Yarabbi şükür!" dedi.

devam edecek

❖ Nurgül Kaynar Yüce

Dünürücü

Kızım dedi anam dünürcün var ki
Koç yiğit bir Avşar yörüğü gibi
Hele anasıyla gelsin de gör ki
Boyu fasulyenin sırığı gibi

Kapıyı açtım ki bir de ne görem
Dilenci değil ki sadaka verem
Yüzüne bakınca depreşti yaram
Suratı bir papaz eriği gibi

Sandım ki bir fidan boylu gelecek
Okumuş, tahsilli, soylu gelecek
Ne bilem bir garip hoylu gelecek
Ekşimiş Azezi kuruğu gibi

Çamur asbabıyla girdi içeri
Eşi benzeri yok tükenmiş türü
Mucuk gözleriyle andırır körü
Boyu boz beygirin kürüğü gibi

Dedim hatın anam bu neyin nesi
Kel başına giymiş püsküllü fesi
Cırlavuktan da tiz geliyor sesi
Sandım Karadeniz heriği gibi

Gümüş tepsi gibi parlar kafası
Kokusundan sandım tek el büfesi
Cakasına baksan Aydın efesi
Dişleri kaşağı tarağı gibi

Kaşmir halı sanır barlı çulunu
Sorsanız bulamaz evin yolunu
İt yalasa doyar kirli elini
Bozulmuş tarhana firiği gibi

Gendi zügürt amma ensesi kalın
Saçları dökülmüş ayağı yalın
Bir metre boyunu sanıyor sülün
Boş gezen kalfanın çırağı gibi

Bekliyorken civan boylu bir koska
Bahtımıza düşen kötürüm sıska
Üflesem uçacak boynunda muska
Ağzı var otobüs durağı gibi

Tarlası tapanı tapusu çokmuş
Cuvara içermiş içkisi yokmuş
Vallah otuz iki dişini dökmüş
Dili fırıncının küreği gibi

Gördüm ki gözleri fel fecir okur
Adı Abuzer'miş soyadı Bekir
Takma diş taktırmış hepsi de bakır
Burnu Everest'in doruğu gibi

Tükenmez çalımı ve fiyakası
Sanırsın Brad Pitt bitmez cakası
Kavuşmuyor kirden iki yakası
Zannettim bataklık mırığı gibi

Belli Amazon'da geçmiş bu ayı
Nurgül der keçiye benziyor huyu
Höpürdetip içer çorbayı çayı
Nefesi kalaycı körüğü gibi.

• Erol Koca

Memleket Hâli

Memleket halini kimseye değil
Akşam kuru ekmek yiyenlere sor
Kimin cebi delik kimlerin değil
Beş nüfus kirada gezenlere sor

Talebe okutur harçlık veremez
Lokantanın kapısından giremez
Bir gömlek bulunca yedek aramaz
Dört mevsim tek pabuç giyenlere sor

Pazarın dibinde çürük çarığı
Sağ yumurta değil seçer kırığı
Bir gün öncesinden bayat ekmeği
Fırının önünde bekleyene sor

Karnı aç olsa da gururu dimdik
Et nasıl alacak çorbaya kemik
İçi kireç tutmuş yılanmış demlik
Her gün çayla karnı doyanlara sor

Köroğlu ve Ayvaz camın önünde
Kim çalar kapıyı o vefa kimde
Eş ahab evlat tüter burnunda
Boşluğa gözyaşı dökenlere sor

Candan âlâ sevdiği eşi kardeşi
Evladı babası bulunmaz eşi
Onlardan hatıra bir mezar taşı
Sessizce boynunu bükenlere sor

Şükür katık olur hazır ne varsa
Gönlünde değil ki han hamam arsa
Hak'tan gelir kul başına ne gelse
Gözünü cennete dikenlere sor

Hak rızasını gözetenlere sor

• Bekir Oğuzbaşaran

Gördük

Yayın dünyasında niceler gördük
Kerâmeti menkul eceler gördük

Kendi kendisiyle mülâkat yapan
Seksenini geçmiş kocalar gördük

Hakkında yazdığı âşık, ozandan
Şiir talep eden hocalar gördük

Yaşarken doktora konusu olan
Sürekli övünen hâceler gördük

Tezlerini başkasına yaptıran
Ünlüsü olmayan heceler gördük

Basılmış kitabı olmasa bile
Mastır yaptırılan cüceler gördük

İshal olmuş gibi durmadan yazan
Kaliteden uzak peceler gördük

Bütün çaba Prof. olana kadar
Yıllardır tütmeyen bacalar gördük

“Allah'ım sen acı bu saf millete “
Muhtevâdan yoksun T.C. ler gördük...

❖ Mehmet Pektaş

Uykusu Kaçan Ayılar

Ayı Yaşar, yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Bir ara içi geçecek gibi oluyor, kısa süreli bir horultu arkasından bir gürültü çıkarıp bir türlü derin uykuya dalamıyordu. Karısının da gözüne gram uyku girmemişti. Kocasının dönüp durması, üzerlerindeki ince örtüyü çekiştirmesi, zaten gelmeyen uykuyu hepten kaçırmıştı. Sırt üstü dönüp gözlerini mağaranın tavanına dikti. Alışık olmadığı bu sıcaklık onu fazlasıyla bunaltmıştı. Ofladı, pufladı; olmadı. Kendini biraz geriye çekip yatakta oturdu. Kollarını önünde bağladı. Tıslayıp duran kocasına diziyile vurdu. Ayı Yaşar örtüyü biraz daha çekiştirerek:

“Hıı?” dedi.

Ayı Cevriye, bu defa dirseğiyle dürttü kocasını. Ayı Yaşar’ın sesi biraz daha sertleşti:

“Hıııı?”

Kocasının bu ilgisizliği dişi ayıyı iyice germişti: “Uyuyamıyorum Yaşar. U-yu-ya-mı-yo-rum!” diye sesini yükseltti.

Ayı Yaşar bunun üzerine yavaşça sırt üstü döndü. Üstündeki örtü ile terini sildikten sonra doğrulup oturma pozisyonu aldı:

“Al benden de o kadar! Bu bahar ne zaman gelecek?” dedi.

Ayı Cevriye de öfkeliydi:

“Çıldırma beni Yaşar. Kış gelmedi ki bahar gel-sin!” dedi.

Ayı Yaşar:

“Doğru diyorsun Cevriye. Ocağın ortası geldi, hâlâ ortalık günlük güneşlik. Midem de nasıl kazındı? Haydi kalk da yiyecek bir şeyler hazırla. Belki tok karna uykumuz gelir.”

Ayı Cevriye:

“Mağaranın duvarlarını mı kemireceğiz Yaşar? Mutfak tam takır kuru bakır.”

Ayı Yaşar, eşine karşı sesini yükseltecek oldu:

“Neden kış hazırlığı yapmadın? Yazın akşamlara kadar komşu komşu gezmeyi biliyorsun. Hiç olmazsa armut neyin kurutaydın. Şimdi yerdik. Yuveyı dişi kuş yapar demişler hiç duymadın mı?”

Ayı Cevriye, ellerini beline koydu. Burnunu havaya kaldırdı:

“Kusura bakma beyefendi. Kuş muş anlamam ben. İkimiz de ayıyız, ayı! Hem de ayı oğlu ayı! Ben babamın evinde her kış mışıl mışıl uyurdum. Ya beni uyutursun ya da yiyecek içecek bulup gel-sin.”

Ayı Yaşar, bu lafın üstüne pençesini kaldırıp karısı Cevriye’ye vurmaya yeltenmişti ki daha atik davranan Cevriye ona tekme bastı. Yatak örtüsüne takılan Ayı Yaşar yaktan düştü. Pabucun

pahalı olduğunu anlayınca kendisiyle birlikte yere düşen örtüyü kavrayıp yere çarptı. Sesini iyice kalınlaştırıp:

“Akşama bu örtüyü yerde görmeyeceğim o kadar!” dedi.

Sonra da karısı Cevriye’nin yüzüne bakamadan kuyruğunu kıstırdığı gibi mağaranın çıkışına yöneldi.

Dışarıda bahardan, yazdan kalma bir hava vardı. Güneş ışıkları koca ayının yüzünü okşadı. Gözü kamaşan koca ayı bir süre güneşe bakamadı. Birkaç defa hapşırıp gözleri de ışığa alıştıktan sonra elini mavi çizgili pijamasının içine atıp poposunu, atletinin üzerinden de göbeğini kaşdı. O sırada komşu mağaradaki ayı ailesini gördü. Anne ayı ile baba ayı iki çocuklarını da yanlarına almış ellerinde valizlerle dağdan aşağıya doğru iniyorlardı.

Ayı Yaşar:

“Hey komşu hayrola!” diye bağırdı.

Komşu ayı:

“Buraya kışın geleceği yok komşu. Haydi biz neyse ama çocukları uyutamıyoruz. Kutuplarda hanımın uzaktan akrabaları var. Kışı geçirmek için oraya gidiyoruz.” dedi.

Ayı Yaşar:

“Orası biraz uzak değil mi birader?” dedi.

Bu defa dişi ayı cevap verdi:

“Ne yapalım Yaşar abi? Burada uykusuzluktan ölmezsek açlıktan öleceğiz. Bana kalırsa siz de durmayın burada. Bu sene böyle geçecek diyorlar.”

Yaşar’ın içini bir korku kaplamıştı. Komşuları uzaklaştıktan sonra üzerini değiştirip kahveye doğru yürüdü. Yol boyu da bu işe nasıl bir çözüm bulabileceğini düşünüyordu.

Her sene kış aylarında kapanan kahve bu sene tıklım tıklım doluydu. Kahveci Tilki Rıza’nın keyfi yerindeydi. Ayı Yaşar içeri girdikten sonra gözleriyle etrafı taradı, ayıların oturduğu masayı görmesi uzun sürmedi. Ayılar masanın başında düşünceli düşünceli oturuyorlardı. Ayı Yaşar gelince ufak bir hareketlenme oldu. Ona yer açtıktan sonra masa eski haline döndü.

Ayı Yaşar:

“Siz de mi uyuyamadınız?” dedi.

Ayı Muhittin, önündeki okey taşlarını dizip dizip dağıtıyordu.

“Ne gezer? Bu havada uyunur mu?” dedi.

Ayı Yaşar:

“Hiçbirimiz uyuyamazsak bu kışı nasıl geçireceğiz arkadaşlar?” dedi.

Bir kolunu boş sandalyelerden birine, bir ayağı-

nı da başka bir sandalyeye dayayarak üç aylık yer işgal eden Ayı Murat, söze karıştı:

“Herkes bir yolunu buluyor birader.”

Ayı Hamdi:

“Hali vakti yerinde olanlar mağaralarına klima taktırılmış diye duydum.”

Bunu duyunca Ayı Yaşar’ın gözleri parladı:

“Tabii ya, en iyisi klima taktırmak.” dedi.

Ayı Muhittin:

“Demesi kolay. Klima fiyatları uçtu. Hem daha bizim mağaralarda elektrik bile yok. Haydi elektrik bağlattık klima da aldık diyelim, bir klima bir kışta kaç lira yakar senin haberin var mı?”

Ayı Yaşar, bunu düşünmemişti. Bir an umutlanmış ve umutları saniyeler içerisinde suya düşmüştü.

Ayı Muhittin:

“Şehir dışında tanıdığı olanların işi kolay. Bizim komşular da Ardahan’a gittiler.” dedi.

Ayı Murat:

“Valla ben de bu hafta sonuna kadar bekleyeceğim, olmadı Kastamonu’ya doğru gideyim diyorum.”

Ayı Yaşar:

“Bizim komşular kutuplara gidiyordu. Biz ne yapacağız peki?” dedi.

Masada bir süre sessizlik oldu.

Ayı Yaşar:

“Buldum, en iyisi bir iş bulup çalışmak. En azından karnımız doyar.” dedi.

Ayı Muhittin acı acı gülümsedi:

“Oğlum bizim gibi ayıyı kim işe alır?”

Ayı Yaşar:

“Yahu ne bileyim, hayvanat bahçelerine gitsek, Orman Bakanlığına dilekçe falan versek bir milli parkta falan ihtiyaç yok mudur?”

Ayı Hamdi:

“Hiç boşuna uğraşma. Ben çalmadık kapı bırakmadım. Hayvanat bahçeleri, milli parklar hatta sirkler...”

Ayı Yaşar merakla sordu:

“Sonuç?”

Ayı Hamdi:

“Hepsi de biz ihtiyaç olursa ararız deyip başından savdı.”

Ayı Muhittin, lafa söze karışmadan çayını içen Ayı Muammer’i işaret ederek:

“Galiba bu konuda içimizde en şanslı olan Muammer abi.” dedi.

Ayı Muammer’in başı öndeydi:

“Dalga geçme Muhittin, bu yaştan sonra çok ağırıma gidiyor.” dedi.

Ayı Yaşar, konuyu anlamamıştı.

“İş mi buldun Muammer abi? Hayırlı olsun hele.” dedi.

Ayı Muammer, git başımdan dercesine elini savurdu.

Ayı Muhittin:

“Valla dalga falan geçmiyorum, Muammer abi. Sen çalışmayacaksın ben dünden razıyım bu işe.” dedi.

Ayı Yaşar iyice meraklanmıştı:

“Muammer abi hele anlat ne işiymiş bu?” dedi.

Ayı Muammer, çayından bir yudum içti:

“Sen bunlara bakma. Çocukluğumda Sulukuleli Ayıcı Baryam’ın yanında çalışmıştım. Eski arkadaşım diyerek onun yanına gittim. Sağ olsun beni karın tokluğuna işe aldı. Hamamda kadınlar nasıl bayılır, koca karılar nasıl yürür falan filan... İşte bildiğin soytarılık. Bu yaştan sonra yapılacak iş değil ama ne yaparsın ekmek davası.”

Diğer aylar, Ayı Muammer’in omzuna ellerini koyup onu teselli ettiler.

Ayı Muhittin:

“Hele bir çay söyleyelim. Nereye gitti bu Tilki Rıza?” diyerek içeriye göz gezdirdi.

Ayı Yaşar:

“Bırak çayı, soğuk bir şeyler içelim. Zaten ortaklık yanıyor.” dedi.

Ayı Murat:

“Haberin yok galiba. Kahveci Tilki Rıza, kola dolabını aparta çevirdi. Fareler ve böcekler orada kış uykusuna yatıyor. Algıda dolabını da bizim Ayı Hulusi, tuttu. Bilirsin onda para bol.”

Ayı Yaşar:

“Desene uyanıklar yine dört ayaküstüne düştü. Hiç değilse biraz bal tedarik etseydik.” diye söylendi.

Ayı Hamdi:

“O da şimdi altınla yarışıyor. Önceden 5 kavanozu 100 liraya alır, nefsimizi körlerdik.”

Ayı Murat’ın gözleri parladı:

“He ya ne günlerdi? Yanında poleni, arı sütü hatta bir ara bot bile veriyorlardı...”

Aylar eski günlere dalıp gittiler. O sırada bir gümbürtü duyuldu. Kahvedekiler başlarını sesin geldiği yere çevirdiler. Kapıda bütün heybetiyle Ayı Kocaoğlan vardı:

“Müjde aylar müjde!” diye bağırdı.

Herkes Ayı Kocaoğlan’ın ağzından çıkacak müjdeyi bekliyordu. Kocaoğlan:

“Akbaba’dan aldığım meteoroloji tahminine göre bu gece bizim dağa kar yağacak kar!” diye bağırdı.

Kahve bir anda ayların sevinç böğümleriyle inledi. Tilki Rıza’nın “O kör bunağa inanmayın. En az on beş gün daha karın yağacağı yok. Durun gitmeyin!” diye bağırmasına aldırmadan içerideki tüm hayvanlar uyku pozisyonuna geçmek için inlerine doğru koşmaya başladı.

❖ Ercan Sağlam

Kaçak Dövüş (Raunt 4)

Sana fırsat tanıyıp elinden tutmadıysam
Hakkın var arada bir çıkıntılık etmeye
Seni sevdiğim için bırakıp gitmediysen
Hâlâ beni ne diye çabalarsın ütmeye?

Usta olan ortaya bırakır imgeleri
İmge işini bilir ha onu merak etme
Ne diye adam ettin pespaye simgeleri?
Bu soruma cevap ver, sırtını dönüp gitme

Alnını karışlarım söze başlar başlamaz
Kalemimin ucundan sadece şiir damlar
Attığın ok zehirli ama bana işlemez
Benim kelimelerden kurulu bir kalem var

Şıarmak benim işim usta ol sen de şımar
Sor Atmaca Usta'ya. De ki: Usta olan kim?
Daha ne bekliyorsun az mı yediğin şamar?
İflah olmaz şairim; suflem, üzümlü kekim

Hadi inadı bırak, gel ustana biat et
Bak sonra boğulursun ağır söz dibe çöker
Neden çiğnemektesin; tat verir mi bayat et?
Kulağına gitmesin, duymasın Şahan Çoker

Sözlerinden bir ürkme kokusu alıyorum
Çünkü biliyorsun ki benimle yarışmak zor
Seni tescil etmedim; hayretle doluyorum
Kurduğun cümlelerden hep çıraklık akıyor

Yavuz Dinç sayılır daha da dinç olacak
Vurur ama dövme ben gibi beceremez
Ses ustadan gelseydi kaçardım köşe bucak
Beni sevip saymayan muradına eremez

Azizim; mahalleye daha yeni taşındın
Ev sahibi sabırla beklemiş yerleşmeni
Ben fikrimi söyledim üzgünüm sen kaşındın
Hortumunu topladım kapattım tek çeşmeni

Dal diye uzattığın zeytin mi önce bir bak
Bütün çalı çırpıyı dal deyip yutturmuşsun
Benden hiç kaçır mı, Osmanoğlu ne ayak!
Ustayım ben diyerek bir türkü tutturmuşsun

Bundan sonra sana hiç çiçek atmayacağım
Bakalım bundan sonra gülüverecek misin?
Gülü verdin diyelim; kabul etmeyeceğim
O kızaran gülleri bensiz derecek misin?

• Mehmet Osmanoğlu

Kaçak Dövüş (Raunt 4)

Sözlerim çok dokunmuş ağır yara almışsın
Frenlerin tutmuyor, burnundan soluyorsun
Saçların beyazlamış, eriyip ufalmışsın
Ufukta çizgi gibi sanki kayboluyorsun

Kalemimi bırakmış, zırhımı çıkarmıştım
Sağlam şaire çattık duracağı yok bunun
Dost sanıp çıkınma gül demeti sarmıştım
Hatırımı dost gibi soracağı yok bunun

Orta malı imgeler ham şairin işidir
İmgeyi mühür gibi kullanmalı bir şair
Gelişin bozgun yemiş komutan gelişidir
Gel sana ders vereyim imge-simgeye dair

Yavuz ve Dinç ortağın yetmemiş anlaşılan
Subliminal mesajla Atmaca'yı ünlersin
İflah olmazsın evet, dek dur biraz, akıllan
Salvoları yedikçe cıyak cıyak inlersin

Çok bağırdın Ercan'ım kıs birazcık sesini
Ne tuzak kurar isen biiznillah çıkarım
Bana posta koyanın kulesi, kalesini
Surlarını parçalar tepesine yıkarım

Bin bir edayla şair elbisesi giyerek
Hele şunun duruşu, yalpalı gidişine
Sırf zengin kafiyeyi yakaladım diyerek
Şimdi Şahan Çoker'in bu şiirde işi ne

Torkunu yüksek sanıp gaza yüklenme bayım
Anadol pikapsın sen yokuşlarda teklersin
Bu nevroitik, psikoz hallerine hastayım
Ustayım diye gezer elâlemi keklersin

Şiirimin ardına pusuya yatıp yatıp
Gündüzün emeğini geceden çalışyorsun
Açıp da şom ağzını gözlerini kapatıp
Saymayı da bilmiyor, heceden çalışyorsun

Kalbinin atışını hissedebiliyorum
Gerim gerim gerildin cevap gelir mi diye
Bu dermansız derdine şifalar diliyorum
Hafakan kıyısında geziyorsun ne diye

Yüzün, ıslah olmayan haylaz çocuğun yüzü
Dişlerin kırık dökük, her yanında bir maraz
Ergen oğlan olsaydın şöyle söyledim sözü
Ever bunu anası belki uslanır biraz

Yeni taşındım evet, kadim sakın değilim
Sen ara ki ben gibi hasbi komşu bulasın
Çeşme ile işim yok zezem kuyum var benim
Kazık çaktım buraya tedbirini alasın

Hasımlığa yatırıp sermayeni, sözünü
Uzattığım dalları, gülleri kırıyorsun
Kulağın hiç duymuyor, kan bürümüş gözünü
"Oğlum bak git" şuradan, belanı arıyorsun!

Babanın Durumları

Kızımın hakkımda sevgi sözcükleri içeren notlarına değinmiştim. O yazıyı okuyanlar benim beğenilen bir baba olduğumu sanabilirler. Ne var ki yazılı belgeler andıklarımınla sınırlı değiller. Kâğıtlarda tarih, ad ve imza yok.

El yazısı yazanı çabucak ele veriyor. Ancak hangi tarihte kaleme alındıklarını saptayamıyorum.

Babamın Durumları başlıklı bilgi notunu, daha doğrusu babalık karnemi, parantez içindeki açıklamalarıyla birlikte dikkate sunuyorum.

Çağcıl ve anlayışlı bir baba olarak neredeyse hiç sansür uygulamadım.

Alt alta sıraladığı savları şu şekilde kümeledim:
“Yatağan durumu. Geçimsiz durumu. (Doğada en çok bulunan durumudur.)

Suratsız durumu.

Zeytinyağı durumu. (Her durumda.)

Eksi enerji durumu. (Yüksek voltajda.)

Meraklı bayat durumu.

Her şeye bir lâfım var durumu.

Ben bilirim durumu.

Boş durmayayım bedava konuşuyum durumu.

Panik atak durumu.

Tik durumu.

Ben hastayken kimse hasta olmasın durumu.

Kimse hasta olmasın, ben hepinizin yerine hasta olurum durumu.

Biz içmeyelim diye fedakârlık yapıp kolaları götürme durumu. (Diyet, normal fark etmez hepsi itinayla götürülür.)

Daimî haklılık durumu.

Kimseyi beğenmeme, kendini bu âlemde tek geçme durumu.

Toplu hâlde yaşayamama durumu.

Menşeyi belirsiz huzursuzluk durumu.”

Bak bu iyi: “Gülücük durumu. (Doğada en nadir bulunan, soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olan hâlidir.)”

Bir de tutanak düzenlemiş hakkımda.

Tutanakta şunlar yazıyor:

“En çok kendisi yatıp, yatağının kendi tarafında vücut şeklini çıkartan, her fırsatta yatağan hâle geçen ama başkalarına yatmayın kalkın diyen. Kendisi rüyasında bile televizyon izleyen, küçük televizyonu odamıza alınca zeytinyağı durumu gereği, her şeye bir lâfım var durumunca lâf yetiştiren.”

Kızımın yargılarına gücüm yettiğince yanıt vermeye çalışayım:

Hayat yorgunu adam hiç dinlenmesin mi? Ayrıca babanız çok uyumludur, dingindir, mutluluk kaynağıdır! Siz onu gergin gördüğünüzde sizlerin geleceği için tasarı üretmektedir.

Her şeyi ben bilmeyeceğim de siz mi bileceksiniz! Neyi bildim de bilmiyormuşum çıktı? Hem (konuşuyum) yanlış, konuşayım olacak.

Şüphesiz kaygılıyım. Sizlerin mutluluğu, sağlığı en öncelikli konudur. Bu amaçla zehir gibi kolalarınızı tüketerek sağlığıma kıymaktan pişman değilim.

Ne yapabilirim, hep haklı çıkıyorum!

Ben başkalarıyla değil, başkaları benimle uyum sağlayamıyor olamaz mı?

Siz sağlıklı, mutlu yaşadıkça benim gönlümden huzur, yüzümden tebessüm eksilmez.

Benden de sana bu gelsin: Huysuz ve hırçın kız durumu...

Şaka, şaka...

❖ Hikmet Kızıl

Hastayız Dohtor

Kıraathanenin ahşap sandalyesinde oturmuş, bastonuna yaslanıp ihlamurundan bir yudum alarak kahvedeki herkesi iyice süzdü Poyraz Hasan...

Kimlerin orada olduğundan emin olmak istedi.

Yıllardır aynı kahvenin gediklileri oradaydı.

Ezeli rakibi Rıfat Çavuş da yan masadaydı.

Küçüklükten beri anlaşılamaz, her konuda çekişirlerdi Rıfat Çavuş'la.

"Doktor geçen yıl tahlilleri yapıvede, bidon bidon kan aldılar. Bende yok yok, yaşlandık haliyle, vücut arıza yapıveriyoy, gençlik böyle miydi, dişlerimle buz kırıyordum buz!

Nohut, fındık, ceviz bana mısın demezdi, şimdi ağızda diş galmadı. Şeker desen va, tansiyon va, romatizma, nefes darlığı...

İlaç poşeti ile dolaşıyorum. Aha bak yanımda hep bu poşet hep!

Çok hastayım, iki adım atamıyorum gari.

Tabii ben gerçekten hastayım, bazıları gibi hastaymışım gibi yapmıyorum." diyerek yan masadaki Rıfat Çavuş'a manidar bir bakış attı.

Rıfat Çavuş çayından bir yudum alıp:

"La havle" çekti.

"Ben daha çok hastayım." dedi, masadakileri süzerek.

"Tansiyon da va, şeker de, tuz da yağ da! Apandisitimi de aldırırım." deyip gömleği sıyırdı, kahvedekilere ameliyat izini gösterdi.

"Sen de heç ameliyat var mı, heç narkoz aldın mı narkoz! Adamın feleğini şaşırtır. Uyanmazsan ceneze namazını kırlarlar adamın he ya!"

Poyraz Hasan, küçümseyerek:

"Teeyyy, duyan da açık galp ameliyadı oldu sancek, apandisit ne ki, ben geçen gış karlar yerdeyken nah sarı ineğin gözü kadar daş düşürdüm daş. Halen saklarım evdeki büfede, gelirsen gösteriverem de yanında resim neyin çekiver gari."

Rıfat Çavuş alta kalmadı:

"He ya senin gibi yalandan hasta değilim. Madem hastasın yarın iki de şahit alıp kasabadaki dispanse-re gidip kan veriverelim, kim daha çok hasta ortaya çıksın gari.

Kim yalan söylüyo, kim hakikatleri deyeyo ortaya çıksın, va mısın bre Deli Poyraz?"

İddia ortaya atılınca ispat gerekti. Bir taraf haklı çıkana kadar devam etmek âdetten sayılırdı.

Muhtarı da yanlarına alıp şehre gittiler, bir tanıdık vasıtasıyla tam kan tahlilleri yapıldı.

Tahliller çıkana dek hastaneye yakın bir kahvede çay içtiler.

Rıfat Çavuş:

"Az galdı, tahliller çıkınca görüvercez gari kim gerçek hasta, kim filmci".

Vakit gelince hastaneye yürüdüler. Muhtarın uzaktan akrabası Hüseyin ile buluştular.

Hüseyin doktora rica etmiş, tahlilleri hazır etmiş, muhtar ve arkadaşlarını bekliyordu.

Polikliniklere çıktılar.

Doktor gözlüklerini takıp iyice inceledi iki tahlili de...

Sonra kafasını kâğıttan kaldırdı:

"Beyler" dedi. "Beyler tahlillerinize baktım. Her şey normal, hiçbir şeyiniz yok, benden sağlamsınız maşallah!"

Herkes şaşkın birbirine baktı. Kısa bir sessizlikten sonra sessizliği bozan Rıfat Çavuş oldu:

"İyi bak dohtor oğlum, bir yannışnık olmasın, bende tansiyon var, kolestol var, romatik var."

Doktor:

"Yok amca tahliller ortada, ikiniz de turp gibisiniz"

Doktorun odasından çıktılar.

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Poyraz Hasan sessizligi bozdu:

"Bu dohtor iyi görmedi zahir, nasıl hasta olduğumu ben bilmem mi? Her yerim ağrıyor, başka dohtor baktıydı bana hastasın dediydi, ilaç yazdıydı, bilmem mi ben nasıl hasta olduğumu?"

"He ya!" dedi, Rıfat Çavuş. "Bu dohtorda iş yok, bunca ağrı sızı boşuna mı, hasta olduğumuzu bilmez miyiz? Hem herkesin dohtoru kendisidir derler ya! Hastayım canım, bilmem mi?"

Köyün kahvesine gidip oturdular.

Kimseden çıt çıkmıyordu.

Sadece çay kaşığı sesleri geliyordu. Çın çın çın...

Poyraz Hasan, Rıfat Çavuş'a baktı:

"Geçen yıl ne güzel hastaydık değil mi Çavuş'um, böyle iyiyken vakit nasıl geçcek ki, niye gittik ki dohtora?"

"He ya doğru didin, ne güzel hastaydık"

Kahvedekiler hep beraber:

"He ya, he ya..."

❖ Baki Ayhan

❖ Gazi Turaç

Somutçu ve Somuncu Şair Deyişmesi

Baki Ayhan:

TabiAtta ince deTay
Kırlarda koşan iki tay

Gazi Turaç:

Rahmet sana Rıfkı Atay
Dişlerimiz oldu yatay

Baki Ayhan:

Şehrin adı Konstantinopolis
Kovalasın seni sivil polis

Gazi Turaç:

Zeytinyağının değil halis
Boşuna yaparsınız kulis

Baki Ayhan:

Kraliçeyi çok üzdü İRA
Masada var İngiliz bira

Gazi Turaç:

Seninle çıkamam tura
Yazı dersin gelir tura

Baki Ayhan:

Nereye kayboldu bu kumanda
Ektranda koşarken iki manda

Gazi Turaç:

Ayrılmıyor sap samanda
Göz mü görür bu dumanda

Baki Ayhan:

Yılan gitti kaldı deri
Bunu gördü komodo ejderi

Gazi Turaç:

Boşuna akıttı teri
Tır tır edip durur geri

Baki Ayhan:

Yazmıştım lisede kompozisyon
Öyle değilmiş hayatta pozisyon

Gazi Turaç:

Söz vermeden önce alır komisyon
Adının önüne yazdırır misyon

Baki Ayhan:

Öğleden sonra gitmedi işe
Akşam yemeğinde devirdi üç şişe

Gazi Turaç:

Ayağın tekini kaldır da işe
Yoksa takarlar bak seni bir şişe

Baki Ayhan:

Sanki dışarıda bi ses var
Dün gece dört gol attı Bisesvar

Gazi Turaç:

Yayılıma gitti dönmedi davar
Atlara yeter mi bu kadar zavar

Baki Ayhan:

Gel konuşalım yine tane tane
Kış geldi mi yiyelim kestane

Gazi Turaç:

Say ki yakaladık bir enstantane
İki yiğit birbirinden mestane

Baki Ayhan:

Kupayı aldı Maradona Tanrı'nın eli
Takip etti onu Messi Lioneli

Gazi Turaç:

Nereden bileyim gittiğin eli
Düşüne akarken ağzının seli

Baki Ayhan:

Bu şiir de böyle bir şey oldu
Okudum gülmekten gözlerim doldu

Gazi Turaç:

Sulamadan gittin çiçekler soldu
Sağ dedin vurduğun kroşe soldu

Baki Ayhan:

Daha da yazarım yüz beyit istersem
Okuyunca olursun fena sersem

Gazi Turaç:

Bakiyi kırk yıldan sonra bir görsem
Otursam gönlüne soframı sersem